

ΜΕΤΡΙΚΑ ΕΥΡΗΙΑΣΤΙΑΤΑ

Τὸ βίος τάχα ποὺ εἶχα,
φανταστικό
τὸ βαστάει μιὰ τρίχα
τὸ λογικό.

Τώρα τίποτε ἴσο,
τίποτε ὀρθό
γιὰ νὰ περπατήσω,
γιὰ νὰ σταθῶ.

Τὸ ποὺ θὰ ρωτήσω
στέκει βουβό.
Ποῦ νὰ σταματήσω,
ποὺ νὰ διαβῶ;

Πῶς χαμογελοῦσες,
ἀγέλι μου!
Σὰν πουλι λαλοῦσες,
κοντύλι μου!

Τὶ κι ἄν ἀκουμποῦσα
πιὰ σὲ ραβδί,
σὰ μὲ ζοῦσε ἡ Μοῦσα
μὲ τὴν ᾠδὴ;

Καὶ ἦταν ὀδηγήτρα
πλάι μου στὴ γῆ
μιὰ ψυχὴ ἐλεήτρα
χρυσοπηγὴ.

Ταπεινὴ ἢ ζωὴ της,
μαρτυρικὴ
μὰ ἦταν ὁ μαγνήτης
καὶ ἡ μουσικὴ.

Τὶ καὶ σὲ μιὰ στάλα,
καὶ στὰ θνητὰ
ζοῦν τὰ θεῖα, μεγάλα
καὶ δυνατά.

*
* *

.. ὦ ψυχὴ εὐεργέτρα,
μοῖρα, θωριά,
ποῦ εἶσαι; βαρεῖα πέτρα
νοῦς μου, καρδιά!

ὦ ψυχὴ ποὺ γέρνεις
 γιὰ ν' ἀγαπᾷς,
 γέρνεις γιὰ νὰ φέρνῃς
 χαρὰ ὅπου πᾶς,

ὦ ψυχὴ ποὺ γέρνεις
 ὅπου ἀγαπᾷς,
 γέρνεις γιὰ νὰ σπέρνῃς
 φῶς ὅπου πᾶς!

Στοὺς ἀνθούς τοῦ μᾶϊ σου
 καὶ μιὰ στιγμὴ
 τῶν αἰώνων πλάϊ σου
 χαιρετισμοί.

Ἄ! μακριὰ σου ψευτρος
 εἶναι οἱ στιγμές,
 οἱ ὄρες οἱ μαντεῦτρος
 ἄδειες ὀρμές.

Μέρες, μῆνες, χρόνια,
 λαῦρες, δροσιές,
 τὰ γοργά, τὰ αἰώνια,
 βαργεστησιές.

Ἄν ἐσὺ τὸ πλάσμα.
 ζῆς μαζί και ἡ πλάστρα·
 τῶν ἀσμάτων τ' ἄσμα
 και τῆς πούλιας τ' ἄστρα.

Στ' ἀκροδάχτυλά μου
 κλειῶ και τὰ μοιράζω
 χάρδια (ἀπ' τὴ φωτιά μου
 σπίντες) και σπαράζω.

Καίω. Σεισμός με ρίχνει.
 Κι ὁ σπασμός που δέρνει,
 τῶν ποδιῶν σου τὰ ἴχνη
 νὰ φιλῶ με φέρνει.

Εἶμαι ὁ κόκνος, Λήδα,
 σκύψε, ὑπάκουη, στήσου,
 τὸ φτερό μου, ἀσπίδα
 γύρω στὸ κορμί σου.

Μάταιοι σωπασμένοι
 κ' οἱ ὕμνοι και τὰ ἐφύμνια.
 Κοντυλογραμμένη
 δόξα ἡ θεία σου γύμνια.

Ὅπου ἡ πρασινάδα
δροοῖζε, — καμίσι.
Τῇ φωτιά, ἐστιάδα,
τρέφεις πὸν δὲ σβύνει.

Εἶσαι οἱ παλιοὶ πόνοι,
νέα ψυχή εἶσαι τάχα,
τὸ πὸν δὲν τελειώνει
κι ὅλο ἀρχὴ μονάχα;

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

